

Prešućeno svjedočanstvo

Božićne pripreme uvijek izazovu kod mene osjećaj sreće,
okupljanje obitelji,
znatiželjne poglede mojih unučića
u lijepo upakirane poklone, ali..

Prosinac, dani kada sam ponovo kod svojih najmilijih.
Tako sam se tješila, daleko od doma, daleko od sreće...
Često se pitam, kako bih tek preživjela,
da su se ti dani prosinca 1988
drugačije odvili....
Sjećam se kao da je danas bilo,
znate i sami kad unazad motate film.
Posložite ga savršeno, uz analizu događaja,
kao kakav policajac.
Pitam se da li sam uradila pametno,
ili sam davno trebala progovoriti?!

Razmišljajući uvijek u Božićno doba, o minulim događajima,
misli se sukobljavaju, kao da me opominju, pričaj Ana,
neka i ostali uživaju u spoznanju postojanja Boga...

Dakle, tri dana prije dvadesetog prosinca 1988.....
Uvečer sam Tinu i Denny-a stavila na spavanje,
nakon osam sati (ako su i izdržali do tada).
Pogledala sam nekakav film na tv,
pospano i umorno krenula sam u sobu na spavanje.
Ne znam točno sad, ali čini mi se da sam zaspala
čim sam glavom dotaknula jastuk.

Sanjam neki čudan san, idem u grad, onako zamišljeno,
kao da su me stisnuli svi jadi ovog svijeta,
a onda iznenada, nestane sve oko mene...
Ugledah Gospu, stoji preda mnom i reče:
"Ana, od danas se ne moraš ničega bojati,
jer ja ću biti uz tebe"
Kao da je vidjela nevjericu na mom licu,
ponovi iste riječi i nestade...

U trenu sam bila budna,
kako opisati osjećaj nakon toga?!!
Drmala sam svog usnulog supruga, i govorila:
"Marko sanjala sam Gospu,
ne, ne ja sam ju vidjela!!!
Ushićeno sam ponavljala, a on mi onako pospan reče:

" Prestani pričati gluposti, još će ti netko reći da si luda!"

Od daljnjeg spavanja nije bilo ni govora,
ushićenje doživljenog me držalo u
nekom transu.
Zašto? Kako?

Pitanja su se sama od sebe nizala u mojoj glavi....
Taj dan je prošao sav nekako poseban, nedorečen...

Sutradan je moja šestogodišnja Tina uzela svetu vodu,
koju sam uvijek imala u kući te me upita:
"Mama, zašto ti ne škropiš našu kuću svaki dan kao
baka Ivanka?"
Nisam stigla ni smisliti odgovor,
a ona je već krenula posvećivati kuću,
pa onda je izašla u dvorište, te krenula redom čak i put do
kuće moje svekrve.
Bilo je zaista čudno gledati to malo dijete što radi,
ali nitko nije previše vremena posvećivao takvim događajima,
smatrajući da se dijete igra...

Osvanula je subota, snijeg na sve strane.
Na zamolbe djece krenuli smo
i čitavo popodne proveli u sanjkanju.
Cijelu večer vladala je neopisiva sreća,
ćika djece po kući.
Čak smo se i nas dvoje ponašali,
kao da smo mrvicu stariji od naših mališana.
Nakon uzbudljivog dana i večeri,
dječica su zaspala a nas dvoje nikako.
Ne znam, ali to je kao nekakav predosjećaj,
jednostavno san neće na oči.
Ujutro, oko šest sati do nas dopre tihi jauk.
Marko skoči i reče:
"Nešto se sa Tinom događa!"
Kad je upalio svijetlo, vidjeli smo naše dijete
otvorenih očiju, prozirnog pogleda....
vriska i panika, ispunile su sobu,
grabljenje telefona, pozivanje hitne,
oni nemaju auto slobodan!!!!
Dok je Marko zvao svog brata da vozi nas do hitne,
ja sam svoje dijete uzela,
umotala u deku, te uz šok i plač, ponavljala,
brzo Marko brzo...
samo je navukao hlače, jaknu...
obuo se, zgrabio djete i odjurio...
Plaćući sam uzela u deku svog godinu mlađeg sina,
koji je isto plakao, iz sna probuđen našom vikom
i pojurla za njima, ali samo sam vidjela da oslaze sa autom.

Grleći svog sina, jecala sam neutješno razmišljajući,
Tina mi umire a ja nisam sa njom.
Sat vremena do njihovog dolaska činio se duži od dana,
liječnik je rekao da ništa ne zna,
dijete izgleda zdravo, ali zašto je izgubilo svijest nema pojma.
Nakon sat vremena,
Tina je počela povraćati, dobila je bolove u glavi,
te smo se sad svi zajedno uputili u hitnu.
Liječnik je ponovo pregledao dijete i rekao;
"Da je dijete moje, ja bih odmah krenuo put Mostara."
Željeli smo u Sarajevo a on reče:
"Ne bih čekao nikakvu komisiju za Sarajevo,
jer ovo nisu dobri simptomi."
Poslušali smo liječnika, te u auto put Mostara.
Tina je bila mirna, grickala štapiće
i zaspala sa nogicama u mom krilu.
Nakon pola sata rekoh:
"Čudno, Tinine su noge jako hladne"
Nakon desetak minuta,
Tina je samo izvrnula okicama i izdahnula....
Ante se na moj vrisak okrene, gledajući ju reče:
"Gotovo je, umrla je!" ubacio je u najveću brzinu,
gas do daske, srećom bila je nedjelja,
pa je cesta bila pusta.
Marko je isto okrenut k nama
sa očima punim suza rekao,
"Gotovo je, Ana pusti ju da na miru umre!"

U panici sam prevrtala svoje dijete,
koje nije davalo znakove života, baš nikakve,
nije disala, i onda uz plač vrisnuh,
"Ma šta da umre, Mako Božja pomози!"

Istog trena Tina je duboko uzdahnula i klonula,
sklopljenih očiju u nesvjesticu.
Vožnja do bolnice bila je ispunjena jecajima,
šokom, plačem,...
sjetila sam se i pružanja prve pomoći,
te ju okrenula na bok
i prstom povukla jezik, da slučajno ne klizne u grlo.
Nakon čini mi se čitave vječnosti od nekih 20 minuta,
stigli smo na Bijeli Brijeg.
Liječnici su konstatairali da je Tina u komi.
Nakon izvjesnog vremena, pozvali su nas na razgovor.
Nakon ispitivanja o povijesti bolesti,
rekli da je Tina bila u komi oko pola sata,
zbog nedostatka kisika dobila je oštećenje mozga,
ali sve je srećom završilo pozitivno,

te da će uz određene lijekove ozdraviti.
Poslali su nas do nje, a ona onako mala, sva rumena,
progovori prve riječi nakon stanja kome
"Mama, da li ti znaš koliko je meni žao,
što je dida Anđelko umro?!"

Ana Petrović